

Korset och Kronan

Nr 75/2021

Jesus säger: Håll fast vid
det du har så att ingen
kommer och tar din krona
(Upp. 3:11)

CA 9: Om dopet (del 9)

Vi går nu vidare till nästa ställe i bekännelsen som handlar om dopet. Detta finns i Melanchtsons försvarsskrift, den s.k. Apologin och lyder i min översättning från den tyska texten:

Apologin, artikel 9. Om dopet.

”51. Den nionde artikeln godkänner motståndarna. Där bekänner vi att dopet är nödvändigt till saligheten och att de små barnens dop inte är förgäves utan nödvändigt och saligt.

52. Eftersom evangelium predikas flitigt hos oss så har vi också haft stor nytta och frukt av detta så att inga omdöpare har trängt in i våra kyrkor. Vi tackar och lovprisar Gud för att vårt folk genom Guds ord har blivit väl undervisat mot gudlösa, upproriska sekter, ledda av mordiska ogärningsmän. Många andra villfarelser hos omdöparna har vi också bekämpat och

Ordet om korset är en
dårskap för dem som går
förlorade, men för oss som
blir frälsta är det en Guds
kraft (1 Kor. 1:18)

Den gode herden
leder sina får (Joh. 10)

fördömt. Särskilt har vi visat att barndopet inte sker förgäves. Ty det är helt visst att Guds löften om den helige Andes nåd inte bara gäller de vuxna utan också barnen.

52b. Men löfena gäller inte dem som är utanför Kristi kyrka, där det finns varken evangelium eller sakrament. Ty Kristi rike finns aldrig annat än där Guds ord och sakrament är. Därför är det också rätt och kristet och nödvändigt, att man döper barnen så att de får del av evangeliets löfte om frälsning och nåd. Kristus befäller ju: "Gå och döp alla hednafolk." Liksom de inbjuds att få nåd och frälsning i Kristus inbjuds de också till dopet. Det gäller både män och kvinnor, barn och spädbarn. Av detta följer helt visst att man skall döpa de små barnen och att de i och med dopet får evangeliets nåd, den skatt som erbjuds åt alla.

53. För det andra är det uppenbart att de små barnens dop behagar Herren Gud. Därför lär omdöparna fel när de fördömer detta dop. Men att Gud ser med välbehag på de små barnens dop visar han genom att han ger den helige Ande till många som är döpta som barn. Det har ju funnits

många fromma människor i kyrkan, som inte har blivit döpta på annat sätt än som barn” (*SKB*, s. 184f., *Trigl* s. 244).

Något om bekännelseskriterierna

Förkortningen *Trigl.* syftar på utgåvan *Concordia Triglotta*, som utgavs inom den lutherska Missourisynoden år 1917 med anledning av reformationens 400-årsjubileum. Där finns bekännelsens tyska och latinska grundtexter samt en engelsk översättning i tre parallella kolumner, varav namnet *Triglotta*, den trespråkiga. Apologins latinska text skrevs av Melancton medan Luthers medarbetare doktor Justus Jonas (1493-1555) översatte den till tyska. Han gjorde en ganska fri översättning, som ibland är kortare men ibland längre än den latinska texten. Båda latinet och tyskan måste anses utgöra vår bekännelses grundtext. När hela Konkordieboken gavs ut år 1580 var alla texter på både tyska och latin, och det var i denna form de lutherska kyrkornas företrädare undertecknade bekännelsen.

Det är viktigt att hålla fast vid att *hela Konkordieboken* utgör den lutherska kyrkans bekännelse. Vissa lutherska kyrkor (som t.ex. den danska) antog tyvärr aldrig hela Konkordieboken. I Sverige kämpade prästerna för att den i sin helhet skulle bli officiellt antagen. Så blev det också efter en tid. År 1663 antogs den genom ett plakat för präster och lärare. Den stadfästes som bekännelseskraft för Svenska kyrkan 1686. Konkordieboken utgavs på svenska 1730 och ingick i prästeden från 1773.

Hela Konkordieboken innehåller:

1. Förord av år 1579
2. *De tre gammalkyrkliga trosbekännelserna*
3. *Augsb. bekännelsen av Melancton 1530*
4. *Augsb. bekännelsens apologi av Mel. 1531*
5. *Schmalkaldiska artiklarna av Luther 1537*
6. *Traktaten av Melancton 1537*
7. *Luthers lilla katekes från 1529*
8. *Luthers stora katekes från 1529*
9. *Konkordieformeln från år 1577.*

Vi som är konfessionella lutheraner är övertygade om att hela denna bekännelse i allt stämmer överens med Guds Ords lära. Fortfarande har Svenska kyrkan officiellt kvar alla dessa bekännelseskriterier. Men i praktiken följer man dem tyvärr inte alls. Så är det även allmänt inom de kyrkor som tillhör Lutherska Världsförbundet. Det är idag endast konfessionellt lutherska kyrkor som håller fast vid Konkordieboken *både officiellt och i praktiken*. Så åter till dopet.

Dopets nödvändighet

Liksom Augustana betonar Apologin att dopet är nödvändigt för saligheten. Dopot är ju befallt av Kristus och har löfte med sig om syndernas förlåtelse och evigt liv. Apologin bekänner därför ”att dopet är nödvändigt till saligheten och att de små barnens dop inte är förgäves utan nödvändigt och saligt”.

Denna klara lära grundar sig på att Jesus säger: *Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike* (Joh. 3:5).

Jesu dopbefallning gäller också uttryckligen alla folk, till vilka också barnen hör: *Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn* (Matt. 28:19).

Löftet om frälsning genom dopet finns bl.a. i följande bibelställen:

”Gå ut i hela världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt ska bli frälst, men den som inte tror ska bli fördömd (Mark. 16:15f).

Han frälste oss genom ett bad till ny födelse och förnyelse i den helige Ande, som han rikligt utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare, för att vi ska stå rättfärdiga genom hans nåd och bli arvingar med hopp om evigt liv (Tit. 3:5-7).

Att små barn verkligen kan tro och ta emot dopet framgår av Jesu ord:

”Låt barnen komma till mig och hindra dem inte, för himmelriket tillhör sådana som de” (Matt. 19:14).

Men den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom hade det varit bättre att få en kvarnsten hängd om halsen och bli sänkt i havets

djup (Matt. 18:6).

Att *komma till Jesus* är detsamma som att *tro på honom*. Små barn får komma till Jesus och de tar emot frälsningen i dopet genom den tro som Gud där skänker dem.

Av dessa bibelställen och flera andra ser vi tydligt, att vår bekännelse inte kommer med något annat än vad Bibeln själv lär. Den lutherska dopläran är därför samma som den bibliska dopläran, medan de s.k. baptisternas doplära är obiblisk. Tyvärr har en stor del av kristenheten lockats att följa dem som förnekar barndopets bibliska nödvändighet och giltighet.

Apologin tackar också Gud för att den lutherska kyrkan blivit bevarad från sådana villolärer:

Eftersom evangelium predikas flitigt hos oss så har vi också haft stor nytta och frukt av detta så att inga omdöpare har trängt in i våra kyrkor (52).

Under reformationstiden fanns många baptistiska grupper, som ofta var aggressiva och förenade sin obibliska doplära med drömmar om ett jordiskt tusenårsrike. Vissa sådana sekter använde till och med vapen för att försöka åstadkomma gudsríkets upprättande. Det är detta som bekännelsen syftar på med orden:

Vi tackar och lovprisar Gud för att vårt folk genom Guds ord har blivit väl undervisat mot gudlösa, upproriska sekter, ledda av mordiska ogärningsmän.

Här framhåller bekännelsen vikten av att man predikar och undervisar flitigt i Guds ord. Om inte en rätt evangelisk undervisning sker kommer snart obibliska läror att tränga in i kyrkan. Därför är det så viktigt att alla präster och biskopar i en rätt, bibliska kyrka är eniga i Guds ords lära och är noga med att predika allt vad Bibeln lär. En kyrka som tillåter att präster predikar vad de själva tycker och tänker är som ett hus som kommit i strid med sig självt. Jesus säger: *Ett rike som är splittrat blir ödelagt, och en stad eller familj som är splittrad kan inte bestå (Matt. 12:25).*

Bekännelsen fortsätter:

Många andra villfarelser hos omdöparna har vi också bekämpat och fördömt.

Man säger idag att präster inte skall angripa och bekämpa falska läror och lärare. Kyrkor och präster som gör det anses kärlekslösa, hårda och fanatiska. Men det är tvärtom så att Guds ord befäller oss att avslöja och vederlägga villfarelsen av omsorg om själarna. Paulus skriver till Titus om hur en biskop (eller präst) skall vara:

Han ska hålla sig till lärans tillförlitliga ord, så att han både kan uppmuntra med sund undervisning och tillrättvisa motståndarna (Tit. 1:9).

När våra lutherska reformatorer märkte att baptistiska grupper lärde falskt och hotade den bibliska läran nöjde man sig inte med att konstatera detta utan undervisade också folket om vad som var rätt och fel. Det gällde inte bara läran om dopet utan också andra villfarelser.

I Konkordieformeln finns en hel artikel som handlar just om detta (art. 12). Där behandlas andra kätterier och sekter, som aldrig har antagit den Augsburgska bekännelsen. Där avvisas omdöparnas felaktiga uppfattning om frälsningen med orden:

Vi förkastar att de lär

... att vår rättfärdighet inför Gud inte består endast i Kristi lydnad och förtjänst, utan i vår förnyelse och i ett gudaktigt liv, där vi vandrar inför Gud. Detta motiverar de till större delen med egna egendomliga stadgar och en självuppfunnen andlighet, som är att likna vid ett nytt munkväsen (SKB, s. 675, Trigl. 1096, 10).

Liksom den felaktiga romersk-katolska läran om rättfärdiggörelsen leder till en självgjord andlighet (t.ex. Mariadyrkan, vallfärder, klosterväsen m.m.) leder de baptistiska svärmarnas felaktiga lära om rättfärdiggörelsen till många oandliga krav på hur man måste leva, vad man får göra och inte göra m.m. Framför allt lär de – även idag – att människan har möjlighet att

medverka till sin omvändelse genom eget beslut. I stora väckelsemöten vädjar deras predikanter ofta till att åhörarna genom känslomässiga viljebeslut skall ”avgöra sig för Gud” och sedan hålla fast vid detta och gärna anteckna tidpunkten då de blev frälsta. De tror också att människan innerst inne är god och förnekar arvsynen.

Visserligen finns det undantag, men som regel möter man en sådan förkunnelse och undervisning inom både de baptistiska och reformerta samfundet. Konkordieformeln fortsätter:

Vi förkastar att de lär...

att de odöpta barnen inte är syndare inför Gud, utan rättfärdiga och oskyldiga och att de sålunda i sin oskuld blir saliga utan dopet, som de inte behöver. De förnekar och förkastar alltså hela läran om arvsynen och allt som hör samman med detta (SKB, s. 675, Trigl. 1098, 11).

Utanför Kristi kyrka

Apologin fortsätter:

Men löftena gäller inte dem som är utanför Kristi kyrka, där det finns varken evangelium eller sakrament. Ty Kristi rike finns aldrig annat än där Guds ord och sakrament är (52b).

Baptisterna brukar anklaga de lutherska kyrkorna för att man där döper en stor mängd barn till människor som är avkristnade och inte längre tror på kyrkans budskap. Men man döper ändå barnen som en vacker familjesed och kanske som en ceremoni där den nyfödde hälsas välkommen och får sitt namn.

De sekulariserade människorna besöker sällan eller aldrig kyrkorna utom vid vissa traditionella högtider, konserter eller andra familjesammankomster som vigsel och begravning. Den aktiva delen av medlemmarna blir idag allt mindre inom de stora folkkyrkorna. Många har övergivit kyrkans gamla tro, men har kanske trots allt kvar sitt medlemskap då de ser kyrkan mera som en social gemenskap där de traditionella värdena bevaras. Kyrkan har tyvärr också blivit genompolitiserad av partipolitik och

istället för Guds ord gäller folkmajoriteten även i kyrkan.

Men idag börjar den kyrkliga seden att vika inom våra folkkyrkor. Snabbast går det i storstäderna. Kyrkans budskap har också blivit så urvattnat att många ser kyrkans egentliga uppgift som social hjälpverksamhet med insatser vid stora katastrofer. Enligt detta moderna synsätt skall kyrkans gamla budskap inte lyftas fram alls.

I denna situation är det givetvis helt galet att hävda att även sekulariserade människor är en del av kyrkan och att de bör döpa sina barn. Bekännelsen säger ju:

Men löftena gäller inte dem som är utanför Kristi kyrka.

Den sanna, kristna kyrkan har alltid hävdat att dopet måste stå samman med en kristen bekännelse. Genom dopet avsäger sig den döpte djävulen och bekänner sig till Kristus. Om föräldrarna inte är kristna och inte tänker fostra sina barn i den kristna tron bör de inte heller döpa sina barn.

Givetvis får de i religionsfrihetens namn fortsätta att döpa barnen om de vill och låta barnen bli utan kristen fostran. Men en rätt kyrka måste vägra att medverka till sådant. Som bibeltroende lutheraner döper vi därför endast barn till föräldrar som tillhör kyrkan och genom dopet åtar sig att fostra barnen i den kristna tron. Vi har också den gamla, goda ordningen med *faddrar* som skall vara kyrkans representerer för att se till att en sådan fostran också sker. Faddersystemet som sådant är inte påbjudet i Bibeln, men väl kyrkans plikt att se till att de döpta barnen får en kristen undervisning i hem och församling.

När folkkyrkorna blivit liberala och till stor del avkristnade kan inte längre bibeltroende präster stå kvar där och agera som om de tillhörde en rätt kyrka. Somliga bibeltroende präster har försökt komma till rätta med detta problem genom att ha dopsamtal med föräldrarna före dopet och genom att i vissa fall vägra dop när föräldrarna säger att de inte är kristna och

inte vill ge sina barn en biblisk undervisning. Detta är i och för sig en riktig sak. En präst kan inte med gott samvete döpa barn till föräldrar, som uppenbart inte är kristna och som inte tror på den bibliska läran. Men genom sitt medlemskap i en avfallen kyrka har prästen försatt sig själv i en omöjlig situation. En luthersk präst kan inte stå kvar i en kyrka som lär eller tolererar villfarelse. Att stå kvar och protestera genom att i vissa fall vägra dop och även nattvard och andra kyrkliga handlingar är en obiblisk halvmesyr. Jesus säger ju:

Akta er för de falska profeterna. (Matt. 7:15).

Och Paulus skriver:

Jag uppmanar er, bröder, att se upp för dem som skapar splittring och väcker anstöt mot den lära som ni har fått undervisning i. Håll er borta från dem (Rom. 16:17).

Gå inte som omaka par i ok med dem som inte tror. Vad har rättfärdighet med orättfärdighet att göra? (2 Kor. 6:14).

Och Johannes skriver:

Om någon kommer till er och inte har med sig denna lära ska ni inte ta emot honom i ert hem eller hälsa honom välkommen. Den som välkomnar en sådan gör sig medskyldig till hans onda gärningar (1 Joh. v. 10f).

Den baptistiska kritiken mot folkkyrkornas praxis är därför bibliskt motiverad. Genom att folkkyrkornas präster sedan lång tid tillbaka predikat och förvaltatsakramenten utan någon kyrko- och lärotukt, har kyrkans eget budskap urholkats och förvanskats. Man har inte brytt sig om att följa Guds ord när det gäller att driva ut falska lärare ur kyrkan. Man har inte heller följt Jesu anvisning att ”skaka dammet av sina fötter” och lämna den plats där man inte längre tar emot hans ord (Matt. 10:14). Så har det utvecklats en obiblisk folkkyrko-praxis där man döper barnen till icke-kristna föräldrar och där man överhuvud taget utför alla kyrkliga handlingar oberoende av om de som deltar är bekännande kristna eller ej.

Var och en bör därför allvarligt besinna bekännelsens ord som vi nyss citerade:

Men löftena gäller inte dem som är utanför Kristi kyrka, där det finns varken evangelium eller sakrament. Ty Kristi rike finns aldrig annat än där Guds ord och sakrament är.

En kyrka som visserligen formellt har kvar sin bekännelse och som fortfarande har kvar dop, nattvard, bikt och andra kyrkliga handlingar, men som samtidigt tillåter alla möjliga villoläror inom sig, handlar därmed direkt mot Guds ord och bud. Kyrkan har då blivit ett ekumeniskt ”Babel”, där all möjlig villfarelse förstör det kristna budskapet.

Våra lutherska fäder under reformationen och ortodoxin var ytterst noga med att läran inom folkkyrkorna skulle bevaras ren och klar och att inga andra än rätttrogna präster och biskopar skulle tillåtas att undervisa och predika där. I vår tid är det omöjligt att ha kvar sådana folkkyrkor på grund av sekulariseringen och därför att de sedan mycket lång tid tillbaka tillåtit alla möjliga läror att grassera utan någon som helst kyrko- och lärotukt.

Det som bekännelsen säger om dopets nödvändighet och barnens dop är mycket viktigt. Men det är också viktigt att förstå att detta gäller den rätta, bibliska kyrkan där Guds ord lärs rent och klart i alla stycken. Kyrkor som tillåter falsk lära har blivit sekter oberoende av hur stora eller små de är. Så länge de har kvar läran om Treenigheten är deras dop visserligen giltigt, men bibeltroende kristna skall inte stanna kvar där. Dessa kyrkor förvaltar varken ord eller sakrament på rätt sätt när de har upphört med all kyrko- och lärotukt. De har till och med numera en slags bakvänd lärotukt, där t.ex. sådana präster som är emot kvinnliga präster inte tillåts att prästvigas. Varje dop förpliktar till att *hela Guds ord* skall läras rent och klart och att *varje döpt kristen* skall få en sådan undervisning.

Forts. i nästa nr.